

Димитър Бежански

Боби Картофа поема
културата

Пешо Телето – бизнесмен с три висящи дела – махна мобифона от ухото си и погледна с нежен поглед своя верен бодигард Боби Картофа. Погледна го и въздъхна:

– Тъжно ми е, Компир, много ми е тъжно като те гледам!

– Защо, шефе? – попита бодигардът.

– Ми щото си много прост, е затова! Затова ми е тъжно да те гледам!

– Шефе, не съм толкова прост! – възрази бодигардът. Моем и да четем, моем и да пишем! Кво повече?!

– Не е достатъчно, Компир! Не е достатъчно! – пак въздъхна бизнесменът. – Култура ти липсва! Ама истинска култура! Не там Радки-пиратки, тигри и баровци! Шекспир, Компир, Шекспир! Ей това ти липсва на тебе! Знаеш ли кой е Шекспир?

– Не знам, шефе! – чистосърдечно си призна охранителят. – Не го познавам тоя!

– Видя ли? – усмихна се Пешо Телето. – Шекспир, Компир, е писател! Англичанин...

– А, шефе, аз, нали знаеш, с англичани не съм работил... Аз съм по сръбската линия... И по шиптърската... С англичаните работи Гого Тайсъна.

– Абе, Компир! – вече не се усмихна, а направо се разсмя бизнесменът. – Нали ти казах, че човекът е писател, не е от нашите партньори!

– Ми тогава, шефе, ептен па не мое да го познавам!

– Ще го опознаеш, Компир! – строго каза шефът. Писна ми вече около мене да има само простаци и неграмотници! Ей сега ти давам една негова книжка. „Хамлет“ се казва! До другия понеделник да си я прочел! А вътре има едно „Да бъдеш или да не бъдеш“... Него го искам наизуст!

– Защо бе, шефе?! – почти проплака Боби Картофа. Ква грешка направих, та толкова наказание?!

– Казах ти, Компир! Грешката ти е, че си прост! Това е! Действай!

След една седмица Боби Картофа стоеше пред Пешо Телето и чинно, като ученичка рецитираше:

„Да бъдеш или да не бъдеш – туй е въпросът.
Дали е по-достойно за душата
да понесеш камшиците, стрелите
на бясната съдба, или да се
опълчиш сам срещу море от мъки

и да им туриш край? Умри, заспи...“

– Шефе! – неочаквано прекъсна рецитацията си той. Бе много кофти превод е това! Кой сега говори по тоа начин? Бе тия хора редактори немаат ли?! Я, скивай ако аз го бех превел, как щеше да е!

И забил поглед в тавана, Боби Картофа започна да рецитира отново:

– „Да бъдеш или да го духаш – е там е интересното, брато.
Кое е по на далавера за душата –
дръвцето ли да гризнеш
или да тръгнеш соло да я бориш мъката
и в крайна сметка да и лепнеш некролога? Умри, отмъркай –
не бутай повече аванти... И запомни, че тоя сън
че ти издуха сичките проблеми
ами отсекъде.
Е, тоя край направо те кове! Умри, отмъркай...
Или па по-железен вариант – сънувай?...
Обаче тука става шибано: понеже,
познай какъв ли сън че ти набутат,
навиеш ли се сам да гушнеш хризантемите?...“

– Стоп! – рязко го прекъсна бизнесменът. – Компир, ти си гениален, бе! Ти надмина всички ми очаквания! Слушай сега: до другия понеделник искам целия „Хамлет“ в нов превод! А после се зафащаш с „Ромео и Жулиета“!

– Слушам, шефе! – по войнишки отрапортува Боби Картофа. – Ако искаш и „Макбет“ мое да подфанем! Обаче за него че требат поне десет дена...

– Действай, Компир! Действай, поете, мой! – изрече Пешо Телето и почувства, че още миг и ще се просълзи.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3042>]